

Referat de aprobare a proiectului de Normă privind asigurările de garanții

Proiectul de Normă privind asigurările de garanții, supus consultării publice, propune clarificarea diferențelor dintre asigurările de garanții în format de executare necondiționată, respectiv condiționată.

Proiectul vizează asigurările de garanții care au drept obiect garantarea unor obligații principale ale asiguratului față de un terț beneficiar rezultate dintr-un contract de prestări servicii, execuție lucrări etc. încheiat între aceștia (garanții contractuale), în contextul în care asigurările de garanții contractuale sunt instrumente de garantare eligibile din perspectiva legislației achizițiilor publice, dar și garantarea unor obligații principale ale asiguratului față de un terț beneficiar rezultate din legi speciale întrucât asemenea asigurări sunt acceptate în prezent ca instrumente de garantare și de legislația privind plata accizelor ori a taxelor vamale.

În cuprinsul proiectului de normă, sintagma „*asigurări de garanții*” se referă atât la condițiile generale și speciale ale contractului de asigurare de garanție și polița de asigurare aferentă, cât și, dacă este cazul, la alte documente emise asiguratului și/sau beneficiarului de către societate în legătură cu un astfel de contract, prin care aceasta își asumă obligații de plată, potrivit legislației care reglementează dreptul comun în materie contractuală.

Proiectul prevede categoriile de asigurări de garanții care pot fi încheiate de societăți: a) condiționate și b) necondiționate (cu plata indemnizației la prima cerere a terțului beneficiar).

Asigurările de garanții condiționate sunt cele care prevăd obligația societății de a plăti o indemnizație terțului beneficiar sub condiția constatării producerii riscului asigurat și îndeplinirii necorespunzătoare a obligațiilor principale ale asiguratului, din culpa exclusivă a acestuia din urmă.

Asigurările de garanții necondiționate sunt cele care prevăd:

- obligația societății de a efectua plata unei indemnizații către terțul beneficiar la prima cerere a acestuia, care să nu fie condiționată de:
 - constatarea în prealabil, de către societate, a producerii riscului asigurat și îndeplinirii necorespunzătoare a obligațiilor principale ale asiguratului, din culpa exclusivă a acestuia din urmă;
 - recunoașterea culpei de către asigurat sau acordul asiguratului cu privire la efectuarea plății și/sau inexistența unei dispute între acesta și beneficiar cu privire la temeinicia cererii de plată și/sau a sumei pretinse;
 - prezentarea de către beneficiar și/sau asigurat a altor documente decât cele expres prevăzute de legislația în temeiul căreia se solicită constituirea de instrumente de

- garantare necondiționate ce pot fi emise de societățile de asigurare, cum ar fi, fără a se limita la, declarația beneficiarului cu privire la culpa asiguratului ori notificarea transmisă de către beneficiar cu privire la obligațiile neîndeplinite de asigurat și modul de calcul al sumei pretinse;
- refuzul ori imposibilitatea asiguratului de a plăti beneficiarului suma pretinsă, precum și intrarea asiguratului în procedura de insolvență;
 - obligația societății de a efectua plata sumei pretinse de terțul beneficiar în termenul maxim prevăzut de asigurarea de garanție, dar care nu poate fi mai mare de 30 zile de la data primirii cererii de plată și a documentelor expres prevăzute de legislația în temeiul căreia se solicită constituirea de instrumente de garantare necondiționate ce pot fi emise de societățile de asigurare (cum ar fi declarația beneficiarului cu privire la culpa asiguratului ori notificarea transmisă de către beneficiar cu privire la obligațiile neîndeplinite de asigurat și modul de calcul al sumei pretinse);
 - dreptul societății ca, după efectuarea plății:
 - să analizeze și evalueze faptele și actele prezentate de asigurat și/sau beneficiar, precum și temeinicia cererii de plată și a sumei pretinse;
 - în vederea recuperării sumelor plătite, să se poată îndrepta împotriva asiguratului, în cazul constatării producerii riscului asigurat și îndeplinirii necorespunzătoare de către acesta a obligațiilor principale garantate, și/sau a terțului beneficiar, în cazul constatării lipsei temeinicii cererii de plată ori a sumei pretinse, prin executarea contragaranțiilor constituite și prin alte mijloace prevăzute de lege.

Totodată, proiectul de normă dispune în sarcina societăților implementarea unui sistem riguros de analiză și evaluare a situațiilor economico-financiare ale potențialilor asigurați și a capacității acestora de a-și executa obligațiile principale și prevede că acestea subscriu riscurile aferente asigurărilor de garanții numai dacă din analiza efectuată rezultă că potențialii asigurați au capacitatea financiară și tehnică de a-și executa obligațiile principale garantate prin respectivele asigurări.

De asemenea, societățile pot subscrie riscurile aferente asigurărilor de garanții necondiționate cu respectarea următoarelor cerințe:

- asiguratul constituie în favoarea societății, pe toată durata valabilității asigurării, contragaranții a căror valoare este cel puțin egală cu nivelul sumei asigurate;
- contragaranțiile constituite și emitenții acestora au o calitate adecvată, astfel cum rezultă din procesul intern al societății de evaluare a acestora, pe baza politicilor și procedurilor adoptate, în sensul minimizării riscului de neexecutare și/sau de neîncasare a valorii contragaranțiilor în cazul executării acestora;

Societățile urmează a-și actualiza politicile și procedurile privind subscrierea riscurilor aferente asigurărilor de garanții reglementate de normă, pentru a asigura respectarea prevederilor acesteia, în termen de 60 zile de la data publicării normei în Monitorul Oficial.